

pozneje od mene potrebnih novcev za svoje oskromne potrebščine. Šolal sem se dobro, naučil se tudi prav dobro očetnega madjarskega jezika. Opustil pa sem materinščino in čimdalje bolj sem črtil ta jezik in národ, ki mi je dal neplemenito mater; saj to sovraštvo ni bilo prepovedano v ustanovnem pismu. Toda minilo je, ko sem videl umirajočega poslednjega Slovence. Tudi jaz sem poslednji potomec baronov Veseljenkov; moj praded, ki je založil ustanovo, pa je bil Stojan Veselin, vlastelin v Kraljevci pri Sotli . . . —

— Bežimo od tod! zakliče Samorad. Stojan Veselin je bil moj oče! —

— Prepozno je! odgovori Plahtalič mirno. Spominu na poslednjega pravnuka svojega ne uidete, najsi splavate tudi na zadnjo zvezdo v svetovnem prostoru! —

Samorad je izginil v tem hipu.

(Dalje prihodnjič.)

Spomini.

Da zabim neprijazno
Sedanjost, sreče prazno,
V dni prěšle zrem nazaj:
Pregnanec sem iz raja,
A vedno v duši vstaja
Adamu méni raj!

Kakó sem dní nekdanje
Vesele sanjal sanje,
Mladenič brez skrbí!
Kakó srcé je mrlo,
Kadár okó mi zrlo
Dekletu je v očí!

Prijatelje udane,
V veseli družbi zbrane,
Nahajala nas noč;
Kozarci so zvenčali,
Glas srcu mi dajali,
Domovja čast pojoč.

Za sliko slika vstaja,
Spominov roj brez kraja,
Če v bivše gledam dní;
V gomile globočine
Ponesem té spomine,
Ko smrt me dohití . . .

y.

